

Anmärkningsen att polisstyrkan vid sagda hushörn var för ringa är naturligtvis föranledd af det antagande, att, såsom äfven jag tror men lika litet som någon annan bestämdt vet, den första olyckan inträffade derstädes. Detta sakförhållande, om det verkligen föreligger, lär emellertid icke i och för sig kunna förläna anmärkningsen någon befogenhet. Hvad som härvidlag måste vara det för frågan bestämmande, är dels huruvida man haft skälig anledning *förtuse*, att faran *företrädesvis* hotade på *denna* plats, och dels huruvida den *kunnat* afvärjas om en talrikare polispersonal der funnits före olyckan. För min upprepade gånger uttalade mening, att ifrågavarande ställe icke var någon farligare punkt, än hvilken annan del af bevakningsområdet som helst, utan tvärtom mindre farlig än t. ex. Stallgatan och Hofslagaregatan, har jag redan så uttömt mitt förråd af skäl, att jag icke har något vidare att anföra, utan inskränker mig till att åberopa hvad jag förut härutinnan yttrat. Beträffande åter den möjlighet, som må hafva förefunnits att med en talrikare polispersonal utanför Palmeska huset förekomma olyckan, torde det vara tillfyllest erinra om det sakförhållande, att en olycka, liknande den, som skedde på nyssnämnda plats, jemväl inträffade på *Stallgatan*, helt nära det ställe, der polisens *hufvudstyrka* var uppställd. Hvarför kunde nu *denna* talrika personal intet uträtta i förevarande afseende? Jo, helt enkelt därför att när, såsom händelsen ostridigt var den 23 september, en människa plötsligt segnar ned i en framskridande tät folkmassa och andra falla öfver, en olycklig verkan häraf icke *kan* förekommas med mindre någon *ögonblickligen* reser upp de fallna; och detta kan naturligtvis ingen annan göra, än den som, *samtidigt med fallen*, befinner sig *alldeles tätt intill den fläck*, der dessa skett. Det är således endast för den händelse, att det icke funnits något sammanpackadt folk mellan denna fläck och polismännen, som man skäligen kan begära, att desse, hade deras antal varit än så stort, skolat kunna hindra

olyckan; men det är just denna förutsättning, som icke var för handen vid Stallgatan, och som blott genom en slump kunnat vara det på den 94 fot breda körbanan vid Palmeska huset. När nu, äfven om det var att på förhand antaga, att menniskor vid bortgåendet skulle stupa omkull, å ena sidan det icke kunde beräknas, på *hvilken del* af det vidsträckta bevakningsområdet sådant skulle ske, samt å den andra sidan det var tydligt, att polismännen, för att kunna bringa hjälp, måste befinna sig *sida vid sida* om dem, som hotades af denna fara; så torde det hafva varit större utsigt att kunna uträtta något genom att, på sätt som skedde, *sprida polismännen i den bortgående folkmassan*, än genom att koncentrera dem på en eller flera punkter. Jag vågar hoppas, att en hvar vid närmare eftertanke skall gifva mig rätt då jag påstår, att den förra utvägen var att fördraga, om ock förhållandena, i följd af lika oberäkneliga som olyckliga omständigheter, gestaltade sig så, att man i allt fall icke lyckades vinna sitt syftemål.

Hvad angår att folkmassan, när den satte sig i rörelse från Grand Hotel till Karl XII:s torg, bort *ledas* genom något »gemensamt, planmässigt uppträdande» af polisen, så tillstår jag uppriktigt, att det icke lyckats mig förstå, hvad Justitiekanslersemetet härmed menar. Huru skall det gå till, och hvartill skall det tjena att leda en folkmassa på en fri och öppen väg, som utgör en del af den plats, hvarifrån folkmassan utgår, och hvilken väg har nästan samma bredd som denna plats? Allt från den stund jag började tänka mig in i polisförhållanden har jag föreställt mig, och den praktiska erfarenhet, jag sedermera förvärfvat, bekräftar, att en folkhop på en *sådan* väg bäst och säkrast leder sig sjelf, samt att alla åtgärder i syfte att öfverlemna ledningen åt polisen äro fullkomligt opraktiska, huru vackert de än kunna taga sig ut på papperet. Polisen kan dervidlag intet annat göra än att här och der, så att säga, jemka folkmassans rörelse,

stödja och hjälpa dem, som deraf äro i behof o. s. v., för hvilket ändamål polismännen, såsom jag ofvan antydt, böra vara spridda i folkhopen, ju mer dess bättre. För att allt må aflöpa lyckligt fordras emellertid med nödvändighet, att en hvar, som befinner sig i folkhopen eller åtminstone flertalet deraf, förhåller sig fullkomligt lugnt, iakttager god ordning samt isynnerhet nogsamt underlåter att med våld tränga sig fram eller tillbaka. Der folket icke är genomträngdt af medvetandet om denna sin pligt eller ej åtyder polisens tillsägelser att fullgöra den — och detta kan dess värre icke sägas vara förhållandet i Stockholm, något som aldrig framträdt bjertare än den 23 september — der är *hvarje* polisstyrka vanmäktig vid tillfällen, så kritiska som det nu ifrågavarande; och det är häri man har att söka roten och upphovet till olyckan, men ingalunda i saknaden af »order om något gemensamt planmässigt uppträdande» från polisens sida. Med en sådan uppfattning och i brist på den ringaste antydan af Justitiekanslersemetet om *sättet* för den af embetet ifrågasatta »gemensamma ledningen», tror jag mig kunna utan vidare lemna Justitiekanslersemetets anmärkning härom.

Då Justitiekanslersemetet funnit brister i de vidtagna polisanordningarna samt åtalat mig för dessa brister, måste Justitiekanslersemetet ock tänkt sig möjligheten af bristernas fyllande. Det synes vid sådant förhållande otvifvelaktigt varit Justitiekanslersemetets sak att anvisa eller åtminstone häntyda på någon *viss* utväg härtill. Men i detta afseende tyckes Justitiekanslersemetet vilja lägga all bevisningsskyldighet på mig samt, i konsekvens härmed, anse mig öfverbevisad därför att jag icke fullgjort denna skyldighet. »Beträffande de medel, som vid ifrågavarande tillfälle stått till polismyndighetens förfogande,» säger nemligen Justitiekanslersemetet, »så har det icke blifvit föreburet, att den tillgängliga polisstyrkan varit otillräcklig till ordningens upprätthållande eller att, om så varit, erforderlig förstärkning ej kunnat på polismyndighetens re-

quisition erhållas»; och, tillägger Justitiekanslersembetet, »nödiga medel till ordningens upprätthållande torde alltså få anses hafva förefunnits.» Jag lemnar derhän, huruvida en så beskaffad bevisföring är öfverensstämmande med de af svensk rätt uppställda bevisningsteorier, men anser mig emellertid icke kunna underlåta fästa uppmärksamhet på det besynnerliga deri, att sedan Justitiekanslersembetet först, på sätt nyss citerade yttrande utvisar, ifrågasatt ett förebärande från min sida, att den tillgängliga polisstyrkan skulle varit otillräcklig för ordningens upprätthållande, Justitiekanslersembetet endast några rader efteråt gör polistyrelsen den rättvisan att »den funnit sig föranlåten utkommandera hela den disponibla polisstyrkan till tjänstgöring.» Då Justitiekanslersembetet sålunda vidgår, att några *polismän* icke vidare voro att tillgå för ändamålet, måste det fel, Justitiekanslersembetet förebrår mig, ligga i saknaden af utredning derom, att erforderlig förstärkning från *annat* håll icke kunnat på requisition erhållas; och det är alltså *detta* jag bort förebära för utsigt att gå fri från anmärkningen. Har då Justitiekanslersembetet till mig framställt någon fråga i förevarande hänseende? Ingalunda. Ehuru Justitiekanslersembetet vid förhöret den 23 oktober sporde mig om åtskilligt, gaf embetet mig icke ringaste anledning beröra den viktiga punkt, hvarom här är tal. Hade så skett, skulle jag måhända nu haft klart för mig, hvarpå Justitiekanslersembetet syftar, då embetet i sin skrifvelse till Advokatfiskalsembetet talar om »erforderlig förstärkning» utan att det ringaste antyda, *hvarifrån* denna skulle tagas; men som saken nu står saknar jag hvarje ledning för bedömandet, huruvida den förstärkning, Justitiekanslersembetet må hafva tänkt sig, kunnat erhållas eller, om hinder härför ej mött, varit lämplig. Jag måste alltså för närvarande lemna denna maktpåliggande fråga obesvarad, men har trott det icke vara ur vägen att i detta sammanhang åberopa hvad Justitiekanslersembetet yttrat derom: att polismyndigheten ansåg sig redan

för de begge första konsertafsnarna böra vidtaga *utomordentliga* åtgärder till ordningens upprätthållande; samt att, hvad särskildt angår den första aftonen, ingen olycka eller betydligare oordning inträffade, utan de då vidtagna åtgärderna syntes hafva varit tillfyllestgörande för ordningens upprätthållande såväl under den sång, fru Nilson utförde från en af hotellets balkonger, som under det folkmassan derefter aflägsnade sig från platsen. Då nu, enligt hvad ostridigt är, polisstyrkan de två första aftnarna, då anordningarna, efter Justitiekanslersemetets egen uppfattning, befunnits *utomordentliga*, utgjorde 187 man och den 23 september uppgick ända till 213 man, följer häraf, att, vid sist nämnda tillfälle, anordningarna, åtminstone i *ett* viktigt afseende, varit *mer än utomordentliga*. Detta synes mig vara ett af Justitiekanslersemetet polisstyrelsen lemnadt erkännande, som i icke ringa mån torde försvaga Justitiekanslersemetets anspråk på »erforderlig förstärkning».

I min rapport till Herr Öfverståthållaren har jag sagt, att svaret på frågan, huruvida det stått i polismyndighetens makt att förekomma olyckan, i främsta rummet måste blifva beroende af sättet, hvarpå densamma uppkom. Häre synes Justitiekanslersemetet vilja gifva mig rätt, i det Justitiekanslersemetet dels medgifver, att polismyndigheten »ej kan under alla förhållanden förekomma olycksändelser i folkmassor», och dels till de omständigheter, som i sådant afseende skulle kunna af polismyndigheten åberopas såsom hinder härför, räknar den, att olycksändelserna »inträffa så plötsligt eller under sådana förhållanden, att polismyndigheten ej haft anledning dem förutse och till deras förekommande vidtaga åtgärder.» Efter detta uttalande torde jag vara berättigad antaga, att Justitiekanslersemetet är benäget frikalla mig från skuld till olyckan, derest det kan ådagaläggas, att denna timat både *oförmodadt* och *plötsligt*.

Nu frågas, om icke såväl den ena som den andra af dessa begge förutsättningar här föreligger.

Att polismyndigheten icke haft orsak förutse en olycka, sådan som den timade, och att denna följaktligen skedde *oförmodadt*, torde framgå redan deraf, att i mannaminne någon liknande händelse eller ens något tillbud dertill icke inträffat härstädes, ehuru lika stora folkmassor förut varit samlade, särskildt på Södra Blasieholmshamnen, såsom vid uppvaktningen för general Grant, den s. k. vegafesten och fyrverkeriet i anledning af D. D. K. K. H. H. Kronprinsens och Kronprinsessans förmälning; tillfällen vid hvilka ordningen upprätthölls af en vida fåtaligare polisstyrka, än den som för sådant ändamål var utkommenderad den 23 september. Hvad särskildt angår den anledning, som nämnda dag lockat folkskaror till Södra Blasieholmshamnen, så hemställer jag, huruvida det verkligen kunde på förhand antagas, att en större fara, än den som i allmänhet förefinnes vid täta folksamlingar och särskildt förefans vid de tre nyss omförmälda föregående tillfällena, skulle uppstå deraf, att en sångerska, må det ock vara Kristina Nilson, vid sitt tredje besök i Stockholm och sedan hon härunder två gånger sjungit för folket, ämnade göra detta för tredje gången. Jag tror, att en hvar sakförständig och opartisk skall med mig instämma deri, att denna fråga måste besvaras nekande, och jag är äfven öfvertygad, att ingen, som vill vara uppriktig, skall kunna påstå, att han i berörda afseende egt det förutseende, man nu, sedan olyckan inträffat, fordrar af polismyndigheten. Ett ytterligare stöd för min uppfattning om det oberäknliga i faran finner jag i företeelserna den 19 september, då fru Nilson första gången sjöng för folket. Justitiekanslersembetet yttrar derom sjelft: »Oaktadt den folkmängd, som denna afton samlats utanför Grand Hotel var ganska betydlig — den har af Sandström uppskattats till minst 10,000, högst 20,000 personer — inträffade ingen olyckshändelse, utan synas då de vidtagna åtgärderna varit tillfyllestgörande för ordningens upprätthållande såväl under den sång, fru Nilson utförde från en af hotellets balkonger, som under

det folkmassan derefter aflägsnade sig från platsen.» Då man således hvarken vid detta eller föregående liknande tillfällen vunnit någon erfarenhet, som kan anses hafva varit olycksbådande för händelserna den 23 september, utan en alldeles motsatt, så torde den då timade olycka få räknas till dem, på hvilka man icke har något särskildt skäl att vara beredd, allra helst om den är att tillskrifva en panik, något som jag bestämdt antager och äfven Justitiekanslersembetet synes i viss mån medgifva, att sluta af den beskrifning öfver olyckans förlopp, jag här nedan skall citera. Att polismyndigheten bort på förhand inse, att folksamlingen den 23 september skulle föranleda en i mannaninne ej förspord olycka torde således icke med fog kunna påstås, om man nemligen vill bedöma saken sådan den rimligtvis bör bedömas, hvarvid man naturligtvis uteslutande har att taga hänsyn till det, som af polismyndigheten *kunnat* förutses, men icke eger fästa sig vid det, som i verkligheten inträffat, samt fordra att polisanordningarna skolat ställas så, som om detta förut varit känt.

Hvad angår det *plötsliga* i olyckshändelsen, torde det för bestyrkande häraf vara tillfyllest anföra Justitiekanslersembetets egen skildring af olyckans förlopp. I denna skildring heter det nemligen, bland annat: »Vid Palmeska huset ropades derjemte dels från kajen: vi falla i sjön, och dels från den förut omnämnda byggnadsstälningen: stälningen ramlar, hvilka begge rop eller åtminstone det sistnämnda synas hafva blifvit höjda utan all grund, endast af okynne. Följden blef emellertid, att folkmassan ytterligare trängde på från de håll, der dessa rop höjts. Flera människor störtade nu på olika ställen till marken. Öfver de förut fallna föllo andra och sålunda bildade sig högar af omkullfallna människor — — — Olyckorna synas hafva inträffat under en mycket kort tidrymd, så att endast några få minuter torde hafva förflutit från det folkmassan efter andra sångens slut satte sig i rörelse och till

dess olyckorna timade.» Tydligare än så torde man icke kunna beskrifva det *plötsliga* i olyckshändelsen.

Jag tror mig nu hafva ådagalagt tillvaron den 23 september af de omständigheter, under hvilka Justitiekanslersemetet vill ursäktta polismyndigheten, att den icke förutsåg och förmådde hindra olyckan.

Vid sådant förhållande kan det icke väcka förundran, att Justitiekanslersemetet, efter pröfning af de förmenta bristfälligheterna i polisanordningarna för den 23 september, kommer till det resultat, att Justitiekanslersemetet finner *»tvifvelaktigt vara, huruvida hvad härutinnan må ligga polismyndigheten till last, är af beskaffenhet att kunna och böra till ansvar för vederbörande föranleda»*. Men hvad som deremot är förvånande och detta i hög grad, det är att Justitiekanslersemetet, efter ett sådant uttalande, *icke desto mindre* åtalar mig för ifrågavarande bristfälligheter. Det vill med andra ord säga, att Justitiekanslersemetet å ena sidan finner tvifvel råda, huruvida jag begått ett visst embetsfel, men å andra sidan yrkar, att jag skall straffas såsom hade jag gjort mig skyldig till detta samma embetsfel. Det torde väl dock icke vara med vår lags bokstaf eller anda förenligt, att någon, eho det vara månde, åtalas för ett brott, som ej ens åklagaren sjelf tilltror sig säkert kunna påstå vara begånget; och likväl har denna viktiga laga förmån ansetts icke böra komma mig till godo i föreliggande fall. Särskilda skäl hafva nemligen manat Justitiekanslersemetet att härutinnan försätta mig i en undantagsstälning.

Det *första* af dessa skäl är, att människor dels omkommit, dels blifvit skadade. Mina embetsåtgärder, ehuru icke i och för sig sjelfva straffbara, skulle således likväl blifva bestraffade emedan jag med dem ej förmått hindra spillandet af människolif och kroppsskador i stor utsträckning. Jag hemställer, huruvida önskvärldheten att utplåna eller försvaga det sorgliga intrycket af en upprörande olyckshändelse kan utgöra giltig anledning till ett åtal mot en

embetsman, som icke beskylles att hafva genom någon straffbar handling eller underlåtenhet vållat samma olycks-händelse. Så har det hittills icke ansetts i vårt land, och man torde vara berättigad till den förhoppning, att det ej heller i framtiden skall komma att så anses. Det står icke i menniskomakt att förebygga hvarje olycka, och de, som föra samhällets talan, måste därför finna sig i att icke städse, när en sådan händelse timar, få taga någon för hufvudet. Det torde förunnas äfven mig att slippa straff för en olycka, som icke berott på något embetsfel från min sida.

Det *andra skälet* för åtalet i förevarande del skulle ligga i »vigten för hufvudstadens invånare att för framtiden fullt betryggande åtgärder till upprätthållande af ordning och säkerhet på allmänna platser varda af vederbörande vidtagna». Skall man betrakta saken ur denna rent praktiska synpunkt, så föreställer jag mig — utan att därför vilja göra anspråk på någon oansvarighet för polischefen — att ordningen och säkerheten på de allmänna platserna snarare måste förlora än vinna på ett åtal mot denna embetsman. Ty utsigten för polismyndigheten att lyckas hålla ordning och säkerhet tillbörligen vid makt är till en del beroende af den förestälning, som hos *allmänheten* råder i fråga om samma myndighets vilja, kraft och förmåga härtill. Men då den stora allmänheten under månader får höra talas om en rättegång, hvori polismyndighetens »efterlåtenhet», »försummelse», »oförstånd», »bristande förutseende» o. d. på det skarpaste framhållas af den åklagaremakt, hvars ord måste ega den största auktoritet i samma allmänhets ögon; då är det fara värdt, att polismyndighetens ställning gent mot den icke fridsälskande befolkningen, i stället för att stärkas, varder försvagad, till föga fromma för den säkerhet och ordning, som genom åtalet skulle främjas.

Såsom det *tredje och sista skälet* för åtalet i den del, hvarom här är fråga, anför Justitiekanslersemetet »de

synnerligen stora fordringar man torde ega ställa på insigt, omdöme och skicklighet hos vederbörande polischefer». Jag kan icke förstå den praktiska nyttan, än mindre den juridiska befogenheten af ett åtal på denna grund. Derest det verkligen förhåller sig så, att jag, oaktadt min föregående verksamhet blifvit af Justitiekanslersemetet väl vitsordad, icke är i besittning af »insigt, omdöme och skicklighet», lärar väl ett åtal eller ett straff ej vara i stånd att bibringa mig dessa egenskaper; och vill man vinna säkerhet därför, att polismästaremetet i Stockholm beklädes med en platsen fullt vuxen person, torde rätta sättet för ändamålets vinnande ej vara att anställa åtal der förbrytelse icke föreligger.

Jag bestrider åtalet i alla fyra punkterna, yrkar mitt fullständiga frikännande och anhåller vördsamt att få med ytterligare förklaring bemöta de påminnelser, som af Justitiekanslersemetet eller Advokatfiskalsemetet kunna varda afgifna.

Stockholm den 26 januari 1886.

SEMMY RUBENSON.

Arbetskarlen Johan Albert Delin är vid laga pågående kallad till Polisdomstolens församling den 10 November 1882.

Bilagor.

På begäran får undertecknad härmed intyga, att jag i egenskap af verkmästare hos byggmästaren J. P. Schonberg på dennes befallning Onsdagen 23 nästlidne September vid arbetets slut kl. 8 e. m. med tåg på inalles 5 ställen inåt huset fastband den utanför huset N:o 12 vid Södra Blasieholmshamnen (s. k. Palmeska huset) stående byggnadsställning.
Stockholm den 5 Januari 1886.

Måns Pehrsson
Verkmästare.

Bevittnas
J. A. Wahlström.
A. F. Öhman.

Rapport.

Stockholms Polis.
Detectiva Afdelningen.

Rapport.

Tisdagen den 7 November 1882.
Sistlidne gårdag kl. 2 infördes å Detectiva polisafdelningens kontor i huset N:o 14, 1 trappa upp, vid Tullgatan boende Arbetskarlen *Johan Albert Delin* af konstapel N:o 2 Andersson, som dervid rapporterade, att han kort förut anhållit Delin å Norrbro på anmodan af då ridande konstapeln N:o 64 Johan Emil Lindberg, enär Delin derstädes skulle i den då rådande folkträngseln hafva uppfört sig högst förgelseväckande genom att på ett våldsamt sätt slå och knuffa omkring sig för att genom den täta folkmassan skyndsamt bana sig väg och, då detta icke kunde ske så fort Delin önskade, han ur ena byxfickan upptagit en knif och dermed hotat de honom närmast stående.
Såsom vittnen till Delins ifrågavarande beteende hafva Muraren Emil Henning Nilsson, som är boende i huset N:o 23 vid Stora Badstugatan å Norr, och Filaren Erik Gustaf Eriksson, som är boende hos Nilsson, samt Mekaniske arbetaren Carl Johan Hörgren, som är boende i huset N:o 27 vid Jungfrugatan, uppgifvit sig.

A. M. Johansson.

Arbetskarlen Johan Albert Delin är vid laga påföljd kallad till Polisdomstolen klockan 12 innevarande dag. Stockholm den 10 November 1882.

O. Ström.

Wiklund.

På grund af förestående rapport i original har Arbetskarlen Johan Albert Delin blifvit härstädes den 10 November 1882 dömd att för förargelseväckande beteende å allmän plats böta Trettio kronor. Stockholm i Polisdomstolen den 7 Januari 1886.

Ex officio

C. H. Beckman.

Måns Pettersson
Verkmästare

Hövitius
J. A. Wahlström
A. K. Öhman

Stockholms Polis.

Detectiva Afdelningen.

Rapport.

Tisdagen den 7 November 1882.

Natten emellan sistlidne Måndag och Tisdag kl. 12 infördes å Detectiva polisafdelningens kontor ynglingen *Hugo Angelo Wikström*, som är boende i huset N:o 16 A vid Stora Skinnarviksgatan 3 trappor upp, af vid antydda polisafdelning anstälde konstapeln A. A. Olsson, som dervid rapporterade, att han kort förut å Gustaf Adolfs torg anhållit nämnde Wikström på anmodan af vid samma afdelning anstälde konstapeln J. A. Johansson, som sedermera rapporterade, att han, som då var upptagen af annat göromål, låtit anhålla Wikström, enär han tillsammans med flere andra personer, deribland för 1:sta resan stöld straffade stensättaren Ernst Josef Adolf Svensson, å uppgifvet ställe under hurrande och trots sökt omintetgöra den derstädes posterande polisens ansträngingar för ordningens upprätthållande, dervid Wikström med en galosch tilldelat konstapeln C. O. Schagerström ett slag i hufvudet, derför att han sökt aflägsna en af de värsta orostiftarne, samt derefter från marken upptagit ett delvis sönderslaget, kantigt supglas för att dermed, såsom det syntes och såsom han sedermera erkänt, försvara sig och de öfriga i hans sällskap mot hvar och en som satte sig emot dem.

Ofvannämnde Svensson har, ehuru eftersökt, icke kunnat anträffas enär hans bostad icke är känd.

O. Ström.

Wiklund.

På grund af förestående rapport i original har ynglingen Hugo Angelo Wikström blifvit härstädes den 15 November 1882 dömd att för förgelseväckande beteende å allmän plats böta Femtio kronor. Stockholm i Polisdomstolen den 7 Januari 1886.

Ex officio

C. H. Beckman.

Stockholms Polis.

6:te Distriktet.

Rapport.

Tisdagen den 7 November 1882.

Måndagen den 6 dennes kl. 1/4 11 e. m. inkom å kontoret konstapeln N:o 177 Nils Ljung och med sig hade i huset N:o 5 vid Styckjunkaregränd boende mekaniske lärlingen Axel Wilhelm Sundström, hvilken var betydligt berusad af starka drycker, dervid konstapeln rapporterade, att han kort förut å Gustaf Adolfs torg anhållit Sundström för det han derstädes uppträdt såsom ledare för en 60 å 70 handverkslärlingar, hvilka betedde sig oskickligt genom att sjunga och skrika.

Sedan Sundström blifvit någorlunda nykter blef han af sin moder afhentad från kontoret. Stockholm som ofvan.

C. G. Larsson.

F. A. Nordström.

På grund af förestående rapport i original har Axel Wilhelm Sundström blifvit härstädes den 9 November 1882 dömd att för fylleri böta tio kronor. Stockholm i Polisdomstolen den 7 Januari 1886.

Ex officio

C. H. Beckman.

Stockholms Polis.

6:te Distriktet.

Rapport.

Tisdagen den 7 November 1882.

Måndagen den 6 dennes kl. $\frac{1}{2}$ 2 e. m. införde konstapeln N:o 140 Berggren å kontoret i huset N:o 38 vid Bryggaregatan boende vagnmakeriarbetaren *Magnus Fernström*, som nyss förut anträffats drucken å Gustaf Adolfs torg, der han förolämpat flere personer, hvilka förklarar sig ej vilja mot Fernström föra någon talan.

Sedan Fernström åter blifvit nykter fick han aflägsna sig från kontoret. Stockholm som ofvan.

C. G. Larsson.

F. A. Nordström.

Den mot Vagnmakeriarbetaren *Magnus Fernström*, på grund af förestående rapport, gjorda angivelse är sedan den 23 November 1882 beroende på anmälan om Fernströms anträffande. Stockholm i Polisdomstolen den 7 Januari 1886.

Ex officio

C. H. Beckman.

Stockholms Polis.

6:te Distriktet.

Rapport.

Tisdagen den 7 November 1882.

Måndagen den 6 dennes kl. $\frac{3}{4}$ 6 e. m. inkom å kontoret konstapeln N:o 123 Frick biträdd af flere andra polismän, medförande brädgårdsarbetaren *Karl Fredrik Fredriksson* och snickeriarbetaren *Adolf Theodor Wickström*, hvilka voro i hög grad berusade af starka drycker, dervid konstapeln rapporterade, att han nyss förut å Gustaf Adolfs torg anhållit dem för det derstädes betett sig förgelseväckande och förolämpat flere personer, af hvilka dock ingen å dem förklarar sig yrka ansvar.

Under vägen till kontoret gjorde Fredriksson det kraftigaste motstånd han förmådde, hvadan åkdon måst användas för bådads forslande dit. Vid tillfället sönderref Fredriksson konstapeln Fricks uniformskappa, hvarför han förklarar sig vilja mot Fredriksson föra ersättningstalan.

Som Fredriksson vägrade uppgifva bostad och då Wickströms uppgift om sådan i huset N:o. 39 vid Mästersamuelsgatan befans vara osann, så blefvo de häktade.

Från Fredriksson anhölls en knif, en dosa och 66 öre i penningar hvilket jemte honom öfverlemnades i häktet, hvaremot från Wickström intet anhölls. Stockholm som ofvan.

C. G. Larsson.

F. A. Nordström.

På grund af bifogade rapport hafva Vagnmakeriarbetaren Carl Fredrik Fredriksson och Snickeriarbetaren Adolf Theodor Wickström blifvit härstädes den 8 November 1882 dömda att böta: *Fredriksson* för fylleri Tio kronor och våldsamt motstånd vid offentlig förrättning Tjugufem kronor, tillhoppa Trettiofem kronor samt *Wickström* för fylleri Tio kronor. Stockholm i Polisdomstolen den 7 Januari 1886.

Ex officio

C. H. Beckman.

Stockholms Polis.

Detectiva Afdelningen.

Rapport.

Lördagen den 2 Januari 1886.

Onsdagen den 23 sistslidne September kl. 10 tiden på aftonen iakttog konstapeln vid Detectiva Polisafdelningen Johan August Johansson, att åtskilliga manspersoner, bland hvilka han till utseendet igenkände en, å Södra Blasieholmshamnen uppförde sig synnerligen oskickligt i den der, under Christine Nilsons sänger från Grand Hotells balkong, samlade folkmängden.

Antyde manspersoner, fem å sex till antalet, som uppträdde i en flock, skreko, hurrade och knuffades samt trängde sig våldsamt framåt genom folkmassan.

Konstapeln sökte så godt han kunde närma sig dem, för att afstyra oskicket, dervid, då han hunnit nära fram, den af Johansson igenkände personen, hvilken påtagligen å sin sida igenkänd Johansson som polisman, icke vidare blef för honom synlig och de öfriga iakttago ett lämpligare uppförande, i följe hvaraf och då trängseln för tillfället omöjliggjorde hvarje annan åtgärd mot orostfitarne, samt, då Johansson strax derefter blef upptagen med räddning af andra personer, hvilka blifvit klämda eller nedtrampade i trängseln, Johansson icke vidare blef i tillfälle att förfölja de bullersamma personerna.

Ehuru Johansson allt sedermera spanat efter den af honom igenkände personen, har det dock, till följd af den motvillighet att meddela polisen

